

Santo Tomas Apóstol.....	Suprimido.
Dia de S. Felipe y Santiago.....	Suprimido.
San Bartolomé.....	Suprimido.
San Mateo.....	Suprimido.
Dia de S. Simon y S. Júdas Apóstoles.....	Suprimido.
San Matías Apóstol.....	Suprimido.
San Estéban Protomártir. (Primer dia de Pascua de Navidad.).....	Suprimido.
Santos Inocentes.....	Suprimido.
San Lorenzo.....	Suprimido.
San Silvestre Papa. (No se celebraba su dia como festivo entre nosotros.).....	
Señor San José.....	Vigente.
Santa Ana.....	Suprimido.
Todos Santos.....	Vigente.
El Patron principal de cada lugar.....	Suprimido.
Su festividad se trasferia al Domingo inmediato.	
Ademas de los santos que dice la Bula del Sr. Urbano VIII, celebráramos tambien como dias de precepto los siguientes:	
La Inmaculada Concepcion de María Santísima.....	Vigente.
La Aparicion de Ntra. Sra. de Guadalupe...	Vigente.
Sto. Tomas de Aquino, Doctor de la Iglesia...	Suprimido.
San Isidro Labrador.....	Suprimido.
San Antonio de Padua.....	Suprimido.
San Agustin, Doctor de la Iglesia.....	Suprimido.
Santa Rosa de Lima.....	Suprimido.

32. De los noventa y dos dias de precepto que con los Domingos celebráramos anualmente, se suprimieron veinticinco á consecuencia del Breve del Sr. Gregorio XVI: de los veinticinco dias quitados, cinco no se comprendian en la Bula del Sr. Urbano VIII, sino solos veinte: mas como Ntro. Smo. Padre en su Encíclica espresa, que segun las cláusulas insertas en las diminuciones de fiestas, no deben los Párrocos darse por libres de la obligacion de aplicar Misa por el pueblo en los dias suprimidos, es indudable que cualquiera que hubiese sido el origen ó constitucion por el que el dia de algun santo fuese de precepto, supuesto que estuviere su observancia en uso y práctica cuando se hizo la disminucion, debe, no obstante, ella continuar la aplicacion de Misas en todos los dias suprimidos, ya hubiese sido su establecimiento como de precepto posterior á la Bula del Sr. Urbano VIII, ya hubiese sido antes de ella, como sucede con el dia de Santo Tomas, cuya festividad de precepto se estableció entre nosotros por el tercer Concilio Mexicano, y se conservó su observancia hasta que en 1839 se llevó á efecto la disminucion de fiestas que en 1835 habia ya decretado el Sr. Gregorio XVI.

33. Con respecto al Patrono titular, si no cayere su dia en Domin-

go, debe aplicarse Misa *pro populo* en el dia que caiga, sin variarse por esto la traslacion que debe hacerse de su festividad al Domingo inmediato, segun está determinado en esta Sagrada Mitra.

34. Para la ejecucion de la Encíclica de Ntro. Smo. Padre, hemos consultado antes este asunto, como debiamos hacerlo, con nuestro Illmo. y Venerable Cabildo Metropolitano; y solo nos resta agregar, para concluir esta Carta, que Su Santidad condona en su Encíclica á los Párrocos la omision en que hubiesen incurrido, no aplicando Misa por el pueblo en cada uno de los dias suprimidos, la cual condonacion solo se estiende hasta la fecha en que la presente llegue á conocimiento de cada Párroco, ó del que tenga á su cargo cura de almas: sobre lo que hacemos particular encargo al señor nuestro Provisor y á los señores Vicarios foráneos, dando á todos nuestra Pastoral bendicion en nombre de Jesucristo, Príncipe de los Pastores y Obispos de nuestras almas.

México, Octubre 23 de 1858.

Lázaro,

Arzobispo de Mexico.

Por mandado de S. S. I.

Lic. Joaquín Primo de Rivera,

SECRETARIO.

BULA

DEL SEÑOR BENEDICTO XIV

CITADA EN EL NUMERO 22 DE ESTA CARTA.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepiscopis, cunctisque locorum ordinariis per Italiam constitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV

VENERABILES FRATRES SALUTEM ET APOSTOLICAM
BENEDICTIONEM.

Cum semper oblatas Nobis occasiones Apostolica scripta dirigendi ad Fratritates vestras libenter amplectimur, ut sinceræ Nostræ erga Vos dilectionis argumenta frequenter eluceant; tum vero maiori animi alacritate idipsum præstamus, cum ad excitandum Fratritatum Vestrarum zelum pro conservatione rectæ disciplinæ in clero regimini vestro commisso, præsentibus rerum aut temporum conditionibus commovemur. Nec enim impositum imbecillitati Nostræ omnium Ecclesiarum sollicitudinis onus aliter sustinere Nos posse confidimus, quam si Divini cultus augmentum, atque exactam Ecclesiasticarum sanctionum in singulis Diocesisibus custodiam, religiosæ vigilantium Pastorum curæ, identidem inculcando, commendemus.

§ 1. Huius porro Epistolæ ad Vos scribendæ occasionem Nobis atque argumentum in primis præbet onus illud, quod omnibus animarum curam gerentibus incumbit applicandi Missam Parochialem pro populo ipsorum curæ commisso; tum etiam applicatio Missæ conventualis, quæ pro Benefactoribus in genere faciendâ est ab iis qui Missas canunt in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, et Collegiatis; tum denique debitum psallendi, quo tenentur canonici prædictarum Ecclesiarum Choro assistentes. Cujus quidem argumenti mi-

nime nova, sed à Scriptoribus frequenter habita tractatio est; cumque ea res in huius Almæ Urbis Nostræ Congregationibus et potissimum in Congregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cuius Secretari munere olim in minoribus constituti multos annos perfuncti sumus, multoties discussa, ac definita fuerit; quamvis earundem Congregationum Decreta plerumque circa eam uniformia et sibi consona prodierint, eorumque Decretorum nonnulla etiam Pontificiam Prædecessorum Nostrorum approbationem et confirmationem meruerint; minimè tamen mirandum esset, eorum notitiam ad singulos quosque vestrum non adhuc pervenisse. Qua propter non modo opportunum, verum etiam necessarium duximus, Encyclicam aut Epistolam ad Vos scribere, per quam, sublata demum diversarum, in quas Scriptores abierunt, opinionum varietate, constans hujus Apostolicæ Sedis sententia prædictis de rebus cuilibet innotescat; et Fratritatibus vestris quædam veluti norma, ac regula suppetat, iuxta quam Sinodales aliasque Vestras circa præmissa Constitutiones, ordinationes seu Edicta, quorum publicationem Vobis iniungimus dirigere valeatis. Eorum vero executionem, dum iuxta ea quæ in præsentibus tenenda atque servanda præscribimus omni, qua docet, sollicitudine, ac vigilantia urgere studebitis, minime dubitandum Vobis erit, ne statutorum vestrorum implemento obicem, aut moram afferre valeant recursus ad huius Nostræ Curie Tribunalia forsitam habendi; utpote quos omnino reiiciendos esse præcipimus, ac jubemus; quamobrem has ipsas Litteras Nostras in singulorum Tribunalium Regestis asservari volumus, atque ad earum præscriptum, tam ipsorum Tribunalium resolutiones quàm de Vestris decretis, quæ ipsis præsentibus inhærentes edituri estis, iudicia exigi et conferri mandamus.

§ 2. Et quidem quod nuper enuntiavimus, sacrosanctum Missæ Sacrificium à Pastoribus animarum applicari debere pro populo ipsorum curæ commisso, id, veluti ex divino præcepto descendens à sacra Tridentina Synodo disertè exprimitur sess. 23, cap. 1 *de reformat.*, per hæc notabilia verba: "*Cum præcepto divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere, pro his sacrificium offerre.*" Et quamvis minime defuerint, qui per inanes, et frivolæ interpretationes huiusmodi obligationem à Sancta Synodo memoratam de medio tollere, vel saltem extenuare contenderint; cum tamen relata Concilii verba satis clara et perspicua sint, cumque prædicta congregatio eiusdem Concilii interpretationi privative præposita, constanter edixerit, eos quibus animarum cura demandata est, non modo sacrificium Missæ celebrare, sed illius etiam fructum medium pro populo sibi commisso applicare debere, nec illud pro aliis applicare, aut pro huiusmodi applicatione eleemosynam percipere posse; quodque magis interest, cum hæc intelligentia à Prædecessoribus Nostris Romanis Pontificibus approbata fuerit et confirmata; nihil iam amplius ulli Vestrum desiderandum superest, ut eam amplecti, eidemque obsequi, necnon illius promptam executionem in vestris respective Diocesisibus omni studio procurare debeatis.

§ 3. Neque Nos tamen, qui, ut superius inuimus, in minoribus adhuc degentes, munus secretarii prædictæ Congregationis Concilii

Tridentini Interpretis plures annos ovibimus aliosque non paucos partim in Anconitanæ Cathedralis partim in Metropolitanæ Bononiensis patriæ Nostræ dilectissimæ, quam adhuc retinemus, gubernatione assidue transeimus, non inquam Nos latent multiplicis generis effugia, per quæ nonnulli prædictæ obligationis implementum declinare satagunt, quibusque proinde opportune á Nobis est occurrendum.

§ 4. Quum enim Sacrum Tridentinum Concilium, ne Animarum cura negligatur, non uno in loco Episcopis mandet, ut quotiescumque opus fuerit, idoneos Vicarios cum certorum fructuum assignatione ad eandem curam exercendam eligant ac deputent, uti videre est in sess. 6, cap. 2, sess. 7, cap. 5 et 7, sess. 21, cap. 6, sess. 25, cap. 16; non raro autem eveniat, ut aliqua Ecclesia Parochiali vacante, Vicarius pariter ad implenda huiusmodi Ecclesiæ onera, usque ad novi Rectoris electionem, ab Episcopo deputari debeat, eodem Concilio Tridentino id iubente, sess. 24, cap. 18 de reform.; nonnulli ex huiusmodi Vicariis nituntur se ipsos á prædicta obligatione substrahere vel ex eo quod, habituali cura penes alium seu alios residente, ipsi actualement dumtaxat exercent; vel quod ipsi fiunt ad nutum amovibiles; vel ad breve tempus huiusmodi curæ sint additi; ut nihil hic loquamur de Parochis Regularibus, quia prædicta applicatione Missæ pro populo nonnumquam alienos se ostendunt. Itaque mens nostra et sententia est, sicut etiam pluries á prælaudatis Congregationibus iudicatum fuit ac definitum, quod omnes et singuli, qui actu animarum curam exercent, et non solum Parochi aut Vicarii sæculares, verum etiam Parochi, aut Vicarii regulares, uno verbo, omnes et singuli de quibus supra dictum est, atque alii quicumque, etiam specifica et individua mentione digni, æque teneantur Missam Parochialem applicare pro populo, ut præfertur, ipsorum curæ commisso.

§ 5. Nonnulli vero, ad evitandum huiusmodi obligationis implementum, allegare solent, congruos sibi Parochiæ suæ redditus non suppetere; alique denique ad inveteratam consuetudinem confugiunt, sustinentes id neque sibi, neque decessoribus suis, per longum tempus quod immemorabile affirmant, unquam in usu fuisse. Nos autem ad præcedentes prædictæ Congregationis Concilii resolutiones nostram approbationem et confirmationem extendimus; et quatenus opus sit, auctoritate Apostolica, iterum tenore præsentium decernimus et declaramus quod licet Parochi, seu alii, ut supra animarum curam habentes, congruis præfinitis redditibus destituantur, et quamvis antiqua seu etiam immemoriali consuetudine in ipsorum Diocesis, seu Parochiis obtinuerit, ut Missa pro populo non applicaretur, eadem nihilominus omnino in posterum ab ipsis debeat applicari.

§ 6. Dum tamen diximus, omnes animarum curam habentes Missæ sacrificium pro populo sibi commisso applicare debere, non ideo statuere volumus, eosdem aut quotiescumque celebraverint, ad prædictam applicationem pro populo teneri. Et quidem Sacrosancta Tridentina Sinodus sess. 23, cap. 14 præcipit Episcopis curare ut sacerdotes saltem diebus Dominicis, et festis solemnibus, Missarum sacra faciant, *si autem curam habuerint animarum, tam frequenter, ut suo muneri satisfaciant, Missas celebrent*; in pluribus autem sinodalibus Episcoporum constitutionibus novimus provide constitutos; ac designatos

esse dies, quibus animarum Pastores Missas celebrare debeant. At vero Nos id unum in præsentem suscepimus decernendum, quando nimirum idem pro populo celebrare et applicare teneantur; et quamvis comperit habeamus id, quod alias á Congregatione Concilii responsum fuit, Parochum nempe pinguibus redditibus donatum quotidie pro populo celebrare et applicare debere; cum vero qui uberius huiusmodi redditibus non gaudeant, festivis tantum diebus id ipsum præstare teneri; cum tamen pariter Nobis perspecta sint, tum controversiæ super hoc ipso exortæ, nimirum ad quam sumam pertingere debeant Ecclesiæ Parochiales proventus, ut pingues, et uberes appellari possint; quoniam pingues minime habendi sunt redditus, etiam copiosi, quibus tamen multiplicia et gravia sine onera adnexa; tum etiam multorum querelæ adversus huiusmodi Decretum, tamquam plus æquo rigidum, excitatæ, Nobis innotescant; idcirco opportunum censemus Fraternitatibus Vestris declarare, Nobis abunde satisfactum fore, Vobisque proinde satis esse posse, dum ii, qui animarum curam exercent, sacrificium Missæ pro populo celebrent atque applicent in Dominicis aliisque per annum diebus festis de præcepto; cum prædicti Dominici, aliique festi dies ii sint, in quibus iuxta præceptum Concilii Tridentini sess. 5, cap. 2 et sess. 24, cap. 4, quilibet animarum curæ præpositus populum sibi commissum salutaribus verbis pascere debet, docendo ea quæ scire omnibus necessarium est ad salutem idemque sint dies de quibus eadem sancta synodus statuit, *ut moneat Episcopus populum diligenter, teneri unumquemque Parochiæ suæ interesse, ubi commodè id fieri potest ad audiendum verbum Dei*; et quibus Parochi subditos suos in Doctrina christiana erudire debent, iuxta id quod á prædicto Concilio in citat. cap. 4 Episcopis præcipitur, *ut nempe saltem Dominicis et aliis festivis diebus pueros in singulis Parochiis, fidei rudimenta, et obedientiam erga Deum et parentes, diligenter ab eis, ad quos spectabit doceri curent*.

§ 7. Et quia in nonnullis Diocesisibus numerus dierum festorum de præcepto, de Apostolica auctoritate et consensu, eatenus est imminutus, ut nempe in aliquibus festis Christi fideles et Missam audire et ab operibus servilibus abstinere debeant; in aliis vero populo permissum sit opera servilia exercere, firma remanente obligatione audiendi Missæ Sacrificium; Nos ut obortæ iam dubitationes circa onus applicationis Missæ Parochialis in huiusmodi diebus festis, penitus eliminentur statuimus et declaramus, quod etiam iisdem festis diebus quibus populus Missæ interesse debet, et servilibus operibus vacare potest, omnes animarum curam gerentes Missam pro populo celebrare et applicare teneantur.

§ 8. Quia vero propria nonnumquam experientia satis agnovimus aliquos esse Parochos adeo pauperes ut ferme ex eleemosynis quas á fidelibus pro Missarum celebratione accipiunt, vivere cogantur; eos vero qui, Ecclesia Parochiali vacante, ad animarum curam exercendam, sub Vicarii seu œconomi nomine, deputantur, aliquibus in locis adeo illiberaliter tractari, ut exigui redditus ipsis constituti et pauca incerta emolumenta eisdem obvenientia, ægre ad eorum vitæ necessaria sufficiant; quod iis quoque non raro evenire solet, qui in aliquibus Ecclesiis, habituali cura apud alios manente, actuali tantum exercitio sunt addicti; proindeque cum ipsis severè nimis agi videretur, si diebus

festis quibus potissimum huiusmodi occasio se offert, eisdem vetitum esset elemosynam pro applicatione Missæ recipere: idcirco Nos tam istorum, quam illorum inopiam summopere miserantes, eisdemque, quantum Nobis integrum est consulere volentes; quamvis, ut supra dictum est, omnes et singuli prædicti teneantur diebus festis pro populo celebrare et applicare; attamen quod pertinet ad prædictos Parochos egentes, unicuique Vestrum facultatem concedimus, cum iis, quos revera tales esse noveritis, opportune dispensandi, ad hoc, ut etiam diebus festis huiusmodi elemosynam ab aliquo pio offerente recipere, et pro ipso sacrificium applicare, quatenus id ab eo requiratur libere et licite possint et valeant; dummodo ad necessariam populi commoditatem, in ipsa Ecclesia Parochiali Missam celebrent; ea tamen adiecta conditione, ut tot Missas infra hebdomadam pro populo applicent, quot in diebus festis infra eandem hebdomadam occurrentibus juxta peculiarem intentionem alterius pii Benefactoris obtulerint.

§ 9. Quod autem spectat ad Vicarios sive Oeconomos Ecclesiarum vacantium, cum á Sacro Tridentino Concilio citat. sess. 24, cap. 18.; cuilibet Episcopo tribuatur facultas eos deputandi et constituendi, *cum congrua, eius arbitrio, fructuum portionis assignatione*; Vestrum erit, Ven. Fratres, cum iis agere quæ vacantis Ecclesiæ fructus exigunt, ut egenti Vicario, qui exiguâ huiusmodi certorum fructuum assignatione, paucisque incertis proventibus gaudeat, congruum aliquod augmentum præbeatur, pro onere celebrandi et applicandi Missam pro populo diebus festis. Quapropter pro his locis, in quibus Ecclesiarum vacantium fructus ad commodum Cameræ Nostræ Apostolicæ exiguntur, opportuna Thesaurario Nostro generali mandata dirigimus, quæ is denunciare non prætermittet peculiaribus locorum dictorum collectoribus; cum quibus Episcopi Ecclesiasticæ Nostræ Ditionis, cæterorumque locorum, in quibus, ut præfertur, Ecclesiarum vacantium fructus ad cameram prædictam pertinent, officii sui partes in eum finem, de quo supra diximus, interponere debebunt.

§ 10. Ac demum, quoad illos, qui tamquam Vicarii, sive perpetui, sive ad tempus constituti, animarum curam administrant, quæ apud alios habitu residet, ratione alicuius Ecclesiæ Parochialis, ipsorum Ecclesiis, seu Monasteriis, Colegiis, aut Locis Pii olim unitæ; quamvis á recol. mem. Prædecessore Nostro S. Pio Papa V. præfinita fuerit certa pars fructuum huiusmodi Vicariis assignanda prout in ipsius constitutione, quæ incipit: *Ad exequendum* data Calendis Novembris anno MDLXVII distinctè statuitur; nihilominus ubi præscripta fructuum portio vel nullo modo, vel non integrè Vicariis prædictis assignata reperitur, vel etiam ubi ea, quæ ad normam prædictæ constitutionis eiusdem eisdem fuerit attributa, minime sufficiens á nobis reputetur, propter temporum circumstantias, et signanter pro implendo onere celebrandi et applicandi Missam pro populo diebus festis de præcepto; utendum Vobis erit potestate, quam fecit Episcopis Synodus Tridentina sess. 7, cap. 7; dum illorum arbitrio permisit, iuxta temporum atque iniunctorum onerum rationem, congruam prædictis Vicariis fructuum portionem, assignare; quam ob causam Nos etiam Fraternitatibus Vestris, quatenus opus sit, necessarias omnes et opportunas facultates impertimur; quibuscumque appellationibus, privilegiis, aut exemptionibus ut in eo-

dem concilio sancitur adversus ea quæ salubriter á Vobis constituta fuerint minime suffragantibus.

§ 11. Hæc igitur, circa Missam Parochialem statuenda, et Fraternitatibus Vestris denuncianda iudicavimus. Indeque gradum facientes ad ea quæ pertinent ad Missam conventualem, neminem Vestrum latere putamus Sacrorum Canonum Sanctiones, quibus præcipitur, ut singulis diebus in Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus et Colegiatis, tum Horæ Canonicæ debitis modo et forma recitentur, tum etiam Missa conventualis celebretur; quæ adeo claræ sunt ut nulla super iis oriri possit dubitatio. Eaque de re, perspicuæ pariter et per omnia uniformes existunt Resolutiones ab hac Congregatione Vener. Fratrum Nostrorum Concilii Tridentini Interpretum repetitis vicibus emanatæ, quas omnes Apostolica auctoritate Nostra, confirmamus et approbamus, earum executionem Vobis enixè inculcantes ut scilicet Missa conventualis, quæ singulis diebus canitur á clero prædictarum Ecclesiarum, pro earundem Benefactoribus in genere quotidie applicetur; eodem prorsus modo, quo Missam Parochialem ab his qui curam animarum gerunt, pro populo sibi commisso, singulis saltem diebus festis de præcepto, applicari debere superius declaravimus.

§ 12. Itaque date operam, ut falsam quorundam opinionem eliminatis, quam in aliquibus Ecclesiis eiusmodi, sive dolo malo, sive per errorem invecam esse novimus: quod nempe dum Missa conventualis pro certo aliquo Ecclesiæ Benefactore, vel grati animi ergo, vel ex vi oneris impositi, celebratur et applicatur, satis impletum censeatur debitum applicationis Missæ conventualis. Etenim huiusmodi debitum non quidem respicit singulares aliquos Benefactores, sed Benefactores in genere cujuslibet Ecclesiæ, cuius servitio addicti sunt quicumque in eadem sive Dignitates, sive Canonicatus, sive Mansionariatus, sive Beneficia choralia obtinent et Missam conventualem suis respectivè vicibus celebrant.

§ 13. Neque minus improbandam noveritis aliorum sententiam, qui satis putant supradictam obligationem impletam esse, dum in eorum Ecclesiis pro Benefactoribus in genere aliquæ interdum preces fiunt, vel aniversaria statis diebus sacrificia pro illis peraguntur. Nemo enim id sibi arrogare debet, ut impositæ obligationi alia ratione satisfacere possit, quam ea, quæ á lege Ecclesiastica multoties præscripta fuit; nimirum Missam conventualem singulis diebus pro Benefactoribus celebrando, eandemque pro illis in genere applicando.

§ 14. Profectò non solum prioribus Ecclesiæ sæculis verum etiam temporibus haud longè á nostra ætate remotis (quod Vos ex Historia Ecclesiæ didicisse non dubitamus), servabatur olim in singulis Ecclesiis series accurata omnium et singulorum, quorum liberalitate unaquæque aucta fuerat eorumque nomina sacris Diptychis, sic enim vocabantur, ideo consignata erat, ut eorundem recordatio nunquam interiret, utque pro iis tum preces funderentur, tum etiam Missæ sacrificium offerretur; quam ob causam etiam prædictus catalogus in plerisque Ecclesiis ob oculos Presbyteri celebrantis apponi consuevit; licet iidem pii Benefactores in suis Donationibus nihil penitus pro se pacti essent, sed tantummodo pro peccatorum suorum remissione se bona sua Deo offerre declarassent. Ecclesiarum siquidem Præsules preces pro

iis imperandas esse duxerunt; quamvis illi propria bona offerentes ne verbum quidem ea de re fecissent, sacrorum huiusmodi Diptychorum usus sensim defecit; ob idque in oblivione iacent alicubi complurium Benefactorum nomina. At non idcirco deserere fas est usum et disciplinam orandi pro iis, et Sacrificium Missæ pro illis offerendi. Atque inde præceptum applicandi Missam conventualem pro Benefactoribus in genere, originem atque rationem desumit.

§ 15. Quemadmodum vero, loquendo de Missa Parochiali superius dictum est, varias excusationes afferri solere, ad declinandam illius applicationem pro populo diebus festis de præcepto; ita pariter usuvenit quoad applicationem quotidianam Missæ conventualis pro Benefactoribus in genere. Ut autem superiores illæ, sic etiam hæ posteriores, providè é medio sublata fuerunt per opportunas Congregationis Concilii resolutiones, quas proinde in his etiam auctoritate nostra approbamus et confirmamus.

§ 16. Nonnulli siquidem obtentu contrariæ consuetudinis, etiam immemorabilis, in propria Ecclesia vigentis, se ab huiusmodi onere eximi posse sibi persuaserunt. Verum iam pluries responsum fuit, huiusmodi consuetudinem, licet immemorabilem, quæ potius abusus et corruptela dicenda est nemini suffragari.

§ 17. Alii á Missa pro Benefactoribus in genere applicanda se excusatos voluissent, ex eo quod alio quopiam Missarum onere obstricti inveniantur, vel ratione proprii canonicatus, aut alterius Beneficii ecclesiastici, quod insimul cum canonicali Præbenda obtinent; vel quia præter munus canonici, seu beneficiati, aut Mansionarii in Ecclesia Cathedrali, seu Colegiata, cum etiam in eadem, vel in alia Ecclesia Parochialem curam exerceant, dum Missam conventualem canunt diebus festis de præcepto, debent pro Populo sibi commisso eam applicare; ac proinde nequeunt eandem pro Ecclesiæ Benefactoribus specialiter offerre. Sed his quoque obviam itum est, jubendo singulis prædictis, ut Missam conventualem, quam canunt, pro Ecclesiæ Benefactoribus in genere applicent; pro aliis vero, pro quibus ipsi peculiariter Missam applicare tenentur alterum substituant, qui ipsorum loco Missam huiusmodi celebret applicetque.

§ 18. Aliorum pariter exceptio fuit, quod Missa conventualis non semper á canonicis, aut Dignitatibus celebretur, sed aliquando etiam á Beneficiatis aut Mansionariis; quos minus æquum videtur pro Missæ celebratione omni eleemosyna carere, quæ unde desumi valeat, ignorantur. Cui tamen rei pariter consultum est, demandando ut ea desumatur ex Massa distributionum.

§ 19. Alii denique obtenderunt exiguitatem huiusmodi distributionum, quæ, ob detractam eleemosynam quotidianam pro Missa conventuali, ad nihilum fere redactæ, vix foret, ut ab aliquo curarentur, cum magno detrimento servitii Ecclesiæ præstandi. Tridentina quidem synodus sess. 24, cap. 15 opportunas rationes ostendit quibus canonicalium Præbendarum inopiæ valeat provideri. Si vero designatam á concilio viam, ut fere eveniri solet nequaquam iniri posse contingat, reliquum erit ad Congregationem Concilii recursum habere; cuius erit, perspecto ex Vestris relationibus rerum statu auctoritate Apostolica á Prædecessoribus Nostris eidem impartita et á Nobis etiam præ-

sentium tenore confirmata, quotidianam applicationem Missæ conventualis pro Benefactoribus in genere, ut alias, ad festos tantummodo dies reducere.

§ 20. Non modo Ecclesiis Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus et Colegiatis iniunctum reperitur, ut quotidie Missa conventualis in eisdem canatur, sed etiam in Rubricis generalibus, quarum exactissimam Fraternalibus Vestris custodiam commendamus, præscribitur, ut certis diebus non una sed binæ atque etiam aliquando tres Missæ conventuales uno die celebrentur. Itaque cum nuper á Nobis dictum fuerit, primam Missam conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere celebrandam et applicandam esse, nunc expendendum superest au earumdem Ecclesiarum capitula iurisdictioni Vestræ respective subiecta adigere debeatis, ut alias quoque Missas, si plures ut præfertur, celebrari contigerit, pro Benefactoribus in genere similiter applicent.

§ 21. Huiusmodi quæstio ab aliquibus ex Vobis ecclesiastico zelo flagrantibus supradictæ Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum Concilii Tridentini Interpretum proposita est. Iamque ante illius propositionem compertum fuerat, alias ab eadem Congregatione responsum fuisse, concedendam esse exemptionem ab onere applicandi secundam, ac tertiam Missam conventualem pro Benefactoribus in genere, attentam canonicatum et Beneficiorum tenuitate; ex quo inferri poterat, huiusmodi applicationis debitum manere, ubi de Ecclesiis pauperibus non ageretur.

§ 22. Verum cum hanc definiendæ quæstionis regulam apud prædictam Congregationem non admodum veteri observantia firmatam probe noverimus, cumque huiusce dubii solutionem eadem Congregatio nuper iudicio Nostro remittendam esse censuerit; Nos ita iudicamus idque Vobis tenendum indicimus: laudandos nempe et confirmandos esse quotquot sponte suâ secundam, aut tertiam conventualem Missam pro Benefactoribus in genere applicent; qui vero idem agunt ex vi consuetudinis in ipsorum Ecclesia vigentis, iis imperandum, ut in ea consuetudine perseverent, ubi vero id usu receptum non invenitur, liberam omnino secundæ tertięque Missæ conventualis applicationem celebrantibus relinquendam esse, dummodo in commemoratione pro defunctis, Ecclesiæ Benefactorum in genere non obliviscantur.

§ 23. Huic demum Epistolæ Nostræ finem imponentes, Fraternalitates Vestras enixè hortamur, ut maximam curam et vigilantiam in id conferatis, ut in Ecclesiarum Vestrarum choris, præter devotam celebrationem, debitamque applicationem Missæ conventualis, Horæ canonicæ non præproperè, sed exactè, pausa nempe interposita, et maxima, qua decet, reverentia, ac religione canantur.

§ 24. Equidem scimus, in aliquibus Metropolitanis, et Cathedralibus Ecclesiis, inter canonicos eam opinionem invaluisse, ut se munus suum satis implere contendant, dum choro præsentibus assistunt, licet ipsi sibi silentium imperent, neque psallentibus Beneficiatis, aut Mansionariis in cantu se adiungant. In huiusce vero opinionis confirmationem, adduci ab iisdem solent inveteratæ consuetudines, statuta peculiarium, aut etiam prætensa Ecclesiarum suarum privilegia. At cum Synodus Tridentina sess. 24, cap. 12, loquens de Dignitatibus et canonicis, qui

choro interesse debent, unum ex eorum officiis esse dicat, *in choro ad psallendum instituto, hymnis et canticis Dei nomen reverenter, distinctè devotèque laudare*; cumque pauca omnino sint capitula, in quibus eo modo à canonicis in choro assistitur, ideoque receptæ in universa Ecclesia disciplinæ paucos illos adversari dignoscatur; cum insuper opinio illa nunquam in Congregatione Concilii Tridentini interpretationi præposita, examinata sit, quin statim explosa fuerit et improbata; quam vis præsumptis consuetudinibus, aliisque fundamentis, et rationibus enixa perhiberetur, canonicis etiam Ecclesiarum Patriarchalium huius Nostræ Urbis super hoc instantibus; cum denique idem iudicium prolatum reperiatur à pluribus Conciliis Provincialibus, ab hac etiam Apostolica Sede approbatis, et confirmatis; nihil iam reliquum esse videtur quominus pauciores universorum legise accommodent. Equidem minime Nobis compertum est, quo peculiari titulo suffulti persuasum habeant unius vel alterius Ecclesiæ Canonici, se muneri suo satisfacere per simplicem in choro assistentiam, absque Divinæ Psalmodiæ cantu. Verum, nisi illis præsto sit Apostolicum non præsumptum, vel abrogatum sed legitimum ac viciens privilegium sive indultum; iure ac merito verendum est, ne isti, dum ita se gerunt, Præbendarum, ac distributionum fructus minime suos faciant, et consequenter ne ad eorum restitutionem teneantur. Quapropter Vestrum erit, Venerabiles Fratres, hæc omnia illis aperire, ut neque Nobis, neque Vobis apud Divinum Iudicem fraudi sit, si in huiusmodi re, quæ tanti est momenti, utpote quæ ipsius rei cultum proxime spectat, abusus et corruptelas, quas arguendo et increpando evellere debebamus, dissimulatione ac silentio Nostro fovisse et confirmasse inveniamur. Interea, Fraternitatibus Vestris, quas intimo cordis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem amatissime impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die XIX Agusti MDCCLXIV. Pontificatus nostri anno quinto.

Formada nota

PASTORAL

DEL

ILLMO. SR. ARZOBISPO

DOCTOR

D. LAZARO DE LA GARZA

Y BALLESTEROS,

CON MOTIVO DE LA ENCICLICA DE NUESTRO SANTISIMO PADRE

EL SEÑOR PIO IX,

Fecha 29 de Enero del presente año.

MEXICO.

IMPRENTA DE JOSE MARIANO LARA,
Calle de la Palma numero 4.

1860.